



So er alt tað serimoniella av, og Snorri og Lionel eru giftir



Tað var ein hugtakandi løta, tá teir báðir komu úr ráðhúsunum og undir veitrandi belgiskum og færoyskum fløggum tóku ímóti »Føgru blómu«, sungin teimum til heiðurs



Terji Rasmussen – versonur hjá einum bróðuri hjá mamma Snorra – var við til brúðleypid, og sjálvandi undirhelt hann

um 15-16, tá tað veruliga gekk upp fyri mær, sigur Lionel.

Mótsatt Snorra, so dāmdi belgiarin í sínum barnadøgum væl at spæla við dukkur og aðrar gentuleikur.

– Eg havi altíð havt aðrar áhugar enn dreingir høvdu, sigur Lionel.

Ikki grundað á lygn

Belgiarin hevði somu trupulleikar, sum nógv onnur samkynt óivað hava, nevnliga at familjan góðtekur øðrvísi kynsliga orientering.

– Hjá mær var tað soleiðis, at mamma mín rættiliga skjótt góðtók meg, sum eg eri. Hon var kortini ógvuliga kedd av, at eg ikki kundi geva henni ommubørn. Við pápa var verri. Hann hugsaði um umdømi hjá familjuni, sigur Lionel.

Hann kemur frá einari familju, sum er væl fyri figgjargliga.

– Pápi mín vildi illa góðtaka, at eg eri samkyntur, tí hann hugsaði um handilsvirksemið og tað, ið hartil hoyrir. Tíverri fór hann herfrá fyri 10 árum síðani, men tá hevði hann góðtikið meg fyri tann, eg eri, sigur Lionel.

Sjálvur er hann sannførdur um, hvør hann er.

– Eg eri tann, eg eri, og eg ynski ikki at liva mítt liv grundað á eina lygn. Eg havi frið við meg sjálván, og til endans skilti hann tað. Hann helt bara, at tað gekk út yvir umdømið hjá familjuni, sigur Lionel.

Rættir fyri hvønn annan

Tá Snorri og Lionel høvdu kent hvønn annan í umleið eitt ár varð avgerð tikin um, at Snorri skuldi flyta til Sveits.

– Eg tosaði við stjóran hjá mær í Deutsche Bahn, og hann var ógvuliga fyríkomandi og gav Snorra eitt starv umborð á tokunum. Og í dag eru vit báðir leiðarar, sigur Lionel.

Tíðin í lítla býnum Gerra Gambargono, bara ein 25 minuttir gongutúr frá ítalska markinum, gekk so við arbeiði og avslapping millum toktúrarnar. Og fyri góðum hálvumtriðja ári síðani upplivdi lítli býurin við ítalska markið eina stórhending.

– Eg veit ikki heilt, hvussu tað kom í lag, men vit gjørdi so av at gifta okkum, sigur Snorri Hansen.

Og Lionel grundar:

– Eg spurdi hann. Eg visti, at hann var tann rætti fyri meg. Tað er nakað, tú kennir innan í tær.

Tann veruleiki, at eitt giftarmál millum somu kyn ikki er lógligt í Føroyum, hevði heldur ikki forðað teimum.

– Nei, so vóru vit bara farnir niður



– Fólk í Nólsoy góðtóku meg beinanvegin eins og sín egna son, sigur Lionel (vinstrumegin)

MYND: ÁLVUR HARALDSEN

til Danmarkar at gift okkum, sigur Snorri.

Stórt brúðleyp

Sum nú var, so var brúðleypsdagurin ásettur til 28. mars 2008. Og tað gjørdist ein stórus dagur fyri teir báðar, bæði so og so.

– Vit høvdu bjóðað fólki úr serliga Nólsoy, men eisini aðrastaðni í Føroyum, og sjálvt um vit høvdu vónað, at tað komu nógv fólk, so gjørdust vit ovfarnir av, at so nógv komu. Hetta var jú ikki í feritíð, sigur Snorri Hansen.

Og nólsoyarbygd nærur tømdist hetta vikuskiftið.

– Vit vóru yvir 60 fólk úr Nólsoy, sum fóru til brúðleypid, og tilsamans vóru vit eini 80 fólk úr Føroyum, sigur Malan Hansen.

Talan var tí um eitt ógvuliga stórt brúðleyp eftir sveisiskum mátistokki.

– 40 fólk er eitt stórt brúðleyp í Sveis. Til okkara vóru vit 120 fólk, sigur Snorri.

Teir høvdu leigað fyra hotell at húsa øllum brúðleypsgestunum.

– Tað einasta, vit høvdu lagt dent á móttvegis hotellunum var, at tey skuldu hava nokk av vodka inni, leggur Snorri skemtandi aftrat.

Tað gjørdist ein stórus dagur og ein stór løta, tá teir báðir søgdu ja hvør til annan. Og tað var ein rættiliga háttíðarløta, tá teir komu úr úr býarskrivstovuni, har borgarstjórin hevði vígt teir, og teir gingu gjøgnum ein boga av færoyskum og belgiskum fløggum, meðan »Fagra blóma« rungaði um allan heyg.

Og sjálvandi vórðu røður hildnar, »som sig hør og bør« í einum færoyskum brúðleypi. Sanniliga ein stórus dagur.

Skatturin forðar

Teir eru báðir á einum máli um, at teir ikki kundu hugsað sær eina betri móttøku í Føroyum enn tað sama, hóast vit ofta bera orð fyri at vera eitt homofobiskt fólkaslag. Men kortini kundu teir ikki hugsa sær at búð her.

– Tað hevur einki við tað at gera, vit føla okkum væl her. Tað er meira skatturin sum ger, at vit ikki kundu hugsað okkum at búð í Føroyum, sigur Snorri.

Og tá hann tosar um skatt, so er tað nakað, øll kunnu skilja.

– Vit gjalda 7,5 prosent í skatti í Sveits. Og eg ætli mær aldrin at gjalda so nógv í skatti aftur, sum í Føroyum, sigur Snorri.

Hartil heldur hann, at hann fær einki aftur fyri nógva skattin, hann rindaði her heima.

Einaferð skulu teir so til at njóta sítt lívs otium, men tað verður heldur neyvan í Føroyum.

– Nei, tað vænti eg ikki. Og tað er sama orsök til tað, sum at vit ikki nú búgva í Føroyum: Tann høgi skatturin, sigur Snorri.

Heldur er sannlíkt, at teir leita sær longur suður eftir, tá teir siga arbeiðslívinum farvæl.

– Tað kundi verið til heitari lond, sum til dæmis Aruba ella onkunstaðni í Caribia, sigur Snorri.

Umhugsað ættleiðing

Lionel fer soleiðis sum stóðan er, ikki at fáa børn, og tað er serliga hetta, sum mamma hansara harmast um. Men móguleiki er jú fyri at ættleiða.

– Soleiðis, sum stóðan er hjá okkum beint nú, við okkara arbeiðsskema, so letur tað seg als ikki gera. Vit eru burtur

heiman ífrá í fyra dagar út í eitt, og hóast vit ikki koyra við sama toki ella á saman strekningi, so er tað ofta, at vit báðir arbeiða í senn, sigur Snorri.

Og Lionel er samdur í tí. Hinvegin er tað kortini ikki ein tanki, sum liggur so ógvuliga fjarur.

– Tá tú sær børnini niðri í gøtuni í stórbýnum sniffa lím og tendraragass, so hugsar tú ofta, at tey høvdu verið betri farin við tveimum monnum, sum elskar tey og gevur teimum kærleika, sigur hann.

Teir eru báðir í besta aldri enn. Snorri er 35 og Lionel 32, so tað er langt frá farið av allari tíð.

– Vit hava einki tíðartrýst á okkum í so máta, so vit hava góða tíð at taka eina avgerð um tað, sigur Snorri.

Fyri Lionel hevði tað uttan iva verið ein stór uppgáva, sum hann fegin hevði tikið á seg.

– Fyri ikki so langari tíð síðani stóð eg gubbi at einum barni í familjuni hjá Snorra, og tað var fyrstu ferð fyri mítt viðkomandi, sigur hann.

Home is where I hang my hat

Teir báðir arbeiða sum starvsfólkaleiðarar á tokum hjá Deutsche Bahn, og ofta arbeiða teir á somu vaktum, men ikki á somu farleigum.

– Vit arbeiða í fyra dagar og hava so frí í fyra dagar. Tá vit eru heima slappa vit av við at hyggja í sjónvarp, men vit ganga eisini rættiliga nógv túrar. Til dæmis tekur tað bert 25 minuttir til ítalska markið, so tað ber væl til at spáka inn í Italia at drekka morgunkaffi, sigur Snorri.

Hann ferðast dúgliga heim til Føroya, og teir báðir eru í Nólsoy minst einaferð um árið.

– Sum oftast eru vit heima um jól-tíðir, men einaferð hava vit verið her um summarið, sigur Snorri.

Hann heldur, at hóast teir ferðast nógv til Føroya, so ferðast foreldrini meira niður til teir.

– Tey eru og vitja okkum einar tvær ferðir um árið. Tað vóru tey í hvussu er í fjør, sigur Snorri.

Hann kallar tað framvegis at fara heim at ferðast, tá hann kemur til Nólsoyar. Men tað er kortini ikki allur sannleikin.

– Eg sigi, at eg fari heim til Føroyar at ferðast. Men tá eg sigi, at eg fari heim, tá er tað heim til har, sum eg búgvi, sigur Snorri Hansen, áðrenn hann og Lionel aftur vendu nössina heim til Gerra Gambargono í Sveis.